

آشنایی با دهکده گردشگری دوسیران

پایگاه پژوهشی میراث فرهنگی بيشاپور / اداره میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری شهرستان کازرون

امیرها) است که با توجه به ضوابط عرصه و حریم آثار تاریخی ثبت شده در فهرست ثبتی آثار تاریخی ملی ایران در آن‌ها دفن اموات وجود نداشته که قبرستان‌های طایفه رئیسی‌ها، ملاها و شحنه‌ها نیز بین طایفه‌ها مشترک هستند.

این روستا با دارا بودن آثار متعدد تاریخی شناسایی و ثبت شده در فهرست آثار ملی-تاریخی ایران، معماری منسجم و یکدست پلکانی، طبیعت زیبا و بکر و باغستان‌های دست‌ساز پلکانی در سال ۱۳۹۱ عنوان یکی از روستاهای هدف گردشگری استان را به خود اختصاص داده است.

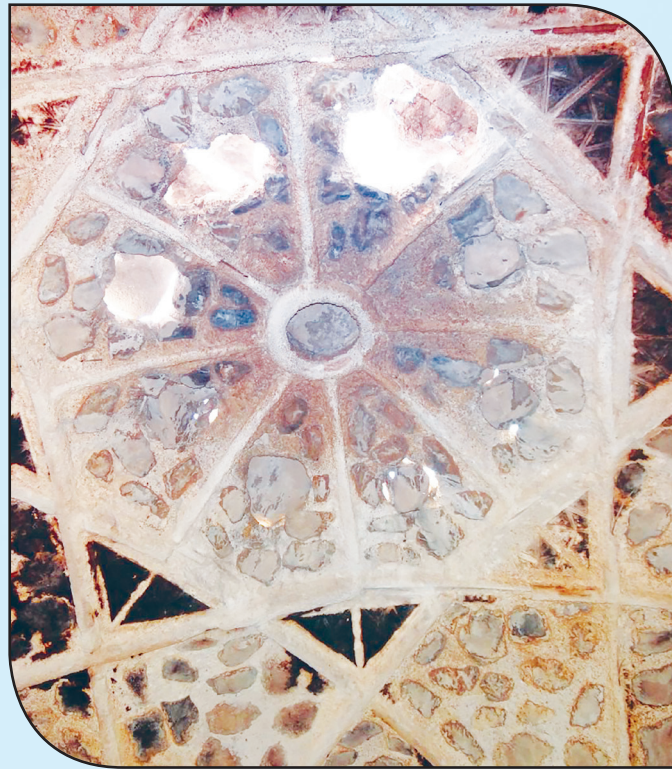
صنایع دستی هر منطقه‌ای از غنای فرهنگی آن منطقه حکایت دارد. در روستای دوسیران از قدیمی‌ترین ایام، صنایع متنوعی میان ساکنین آنجا رایج بوده که بعضی از آن‌ها دست‌خوش تغییراتی گردیده و برخی به‌طور کلی فراموش شده‌اند که از اساسی‌ترین علت رکود صنایع دستی، جایگزین شدن صنایع ماشینی به‌جای صنایع دستی و سنتی می‌باشند.

صنایع دستی تولید شده در این روستا برگرفته از هنر بومی و مواد اولیه قابل دسترس در خود روستا است که این صنایع بازندگی و نوع معیشت آن‌ها ارتباطی تنگاتنگ دارد.

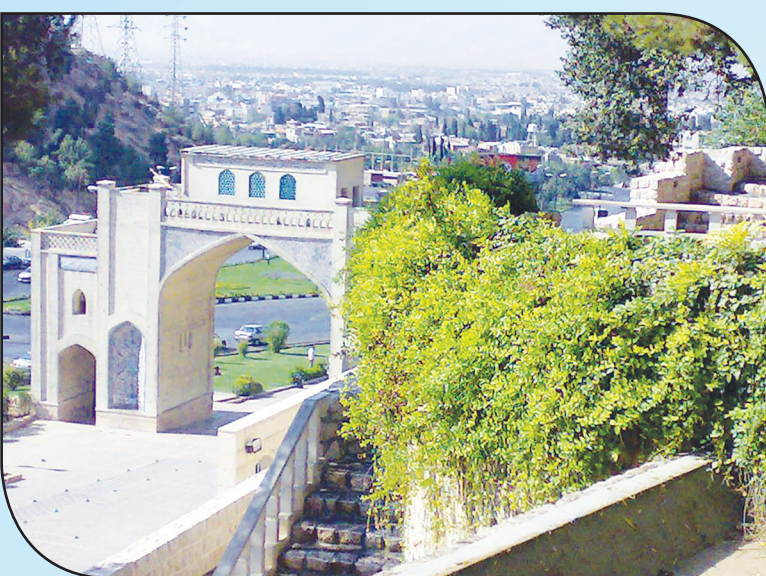
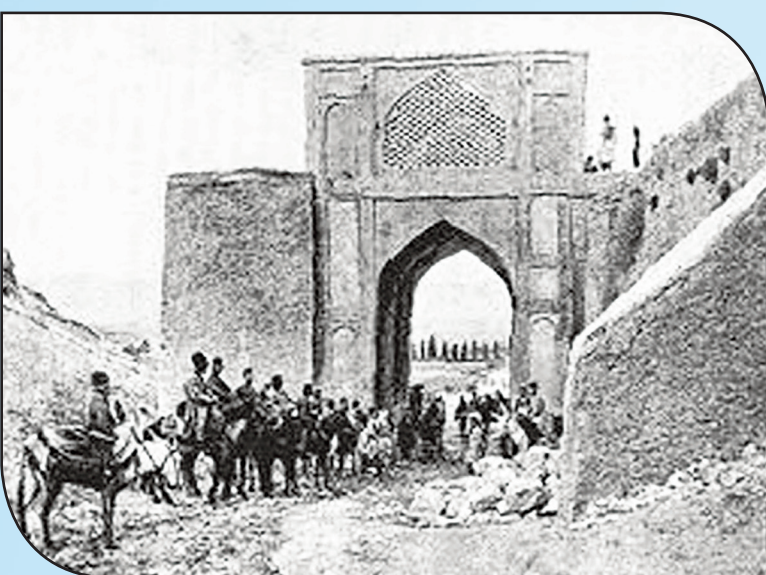
روستای دوسیران در بخش کوهمره نودان و در شمال غرب شهرستان کازرون و در منتهی‌الیه سلسله جبال زاگرس، حدفاصل قائمیه به سمت ابوالحیات، بین جنگلهای بلوط واقع گردیده است. دوسیران در یک منطقه کوهستانی و از چهار طرف توسط کوه‌های نسبتاً بلندی محصور شده است. روستای دوسیران دارای ۹ طایفه است که هر طایفه خود از چند چاله تشکیل یافته است.

در باور مردم دوسیران هیچ‌گونه آثار جوامع طبقاتی مشاهده نمی‌شود و همه طوایف از حقوق اجتماعی یکسانی برخوردار بوده‌اند و هر کسی از هر چاله و طایفه می‌توانسته به پیشرفت خود ادامه دهد. روستای دوسیران یکی از روستاهای تاریخی کازرون با قدمتی بسیار است که آثار آن را می‌توان از دوره پیش از تاریخ به صورت نقوش رنگی در یکی از پناهگاه‌های صخره‌ای تا دوران تاریخی که شامل معماری چهار صفت، آب‌انبارها و قبرستان‌های قدیمی با سنگ‌قبرهای بارز و مجسمه شیرهای سنگی مشاهده کرد.

دوسیران به دلیل قدمت و منطبق با نظام طایفه‌ای، دارای چندین گورستان (قبرستان پای تپه، قبرستان رئیسی‌ها، قبرستان شحنه و ملاها و قبرستان طایفه

دروازه قرآن

دروازه قرآن شیراز یکی از ۶ دروازه باقیمانده شیراز است که در شمال شرقی شهر شیراز در تنگ الله‌اکبر میان کوه چهل مقام و کوه بابا کوهی قرار دارد و در واقع در خروجی شیراز به سمت شهر مرودشت واقع شده است. این بنا در کنار فلکه طاووسیه شیراز قرار دارد.

دروازه قرآن در فاصله کمتر از ده متری مقبره خواجوی کرمانی، فاصله کمتر از پانصد متری باغ جهان‌نما و فاصله کمتر از هزار متری مقبره حافظ شیرازی و باغ جهان‌نما قرار دارد.

دروازه قرآن از زمان آل‌بویه در همین مکان فعلی بارها ویران و تجدید بنا شده است.

ویران شدن این بنا در سال ۱۳۱۵ ه.ق به دستور والی وقت یکی از این نمونه‌هاست. **این بنا در گذشته طاق قرآن نیز نامیده شده است.**

نخستین بار این دروازه در زمان عضد الدوله دیلمی ساخته شد و قرآنی در آن قرار داده شد تا مسافران با گذشتن از زیر آن متبرک شوند.

این دروازه در دوران زندیه توسط کریم‌خان زند بازسازی شد و اتاقی به بالای آن اضافه شد و دو جلد قرآن بزرگ نفیس، به خط سلطان ابراهیم بن شاهرخ تیموری، در آن جای داده شد.

این قرآن‌ها به «قرآن هفده من» معروف‌اند که از دروازه قرآن به موزه پارس انتقال داده شده است.

دروازه قرآن در دوره قاجار به علت چند زلزله دچار صدمات زیادی شد که محمد زکی خان نوری آن را تعمیر نمود.

منبع:

<http://www.beytoote.com/iran/bastani/shiraz-town.html>
<http://www.atlasy.ir/atlas/?p=2678>